



7

โรงพยาบาลชุกคยอน ห้องพักผู้ป่วยพิเศษ (แผนกเด็ก)

เมื่อเหล่าปีศาจร้ายหวังจะครอบครองเมืองทอยส์ทาวน์ที่แสนสนุก
ประชาชนจึงต่างหวาดกลัวและพากันอพยพหนี เปิดโอกาสให้เหล่าปีศาจ
ได้เข้ามาแย่งชิงเมืองกันจนกลายเป็นสงครามปีศาจที่วุ่นวาย

"พวกเราชาวปีศาจหัวหอมจะเป็นเจ้าของเมืองทอยส์ทาวน์แห่งนี้
ถ้าไม่ยอมถูกจับทำน้ำปั้นก็รีบหนีไปซะ ฮ่าๆ"

"ฮ่าๆ พวกเราปีศาจมะเขือเทศต่างหากที่จะเป็นเจ้าของเมือง
ทอยส์ทาวน์แห่งนี้ อย่ามาชู้กันซะให้ยากเลย"

เปรี้ยงๆ บี้วๆ ย้าก!!!

และแล้วเหล่าปีศาจก็เริ่มเปิดศึกปล่อยพลังใส่กันจนเกิดมลพิษ
รอบเมือง สร้างความเสียหายให้กับบ้านของเล่นนับร้อยหลังคาเรือน แต่
ก่อนที่เมืองทอยส์ทาวน์จะพังพินาศลงไปมากกว่านี้ ผู้กล้าที่เห็นถึงความ
เดือดร้อนก็รีบรุดเข้ามาช่วยทันที

แต็น ตา ดา แต็น!

"เลิกฝันลมๆ แล้งๆ กันได้แล้วมั้งเจ้าปีศาจ ตราบไต่ที่ยังมีผู้พิทักษ์
อย่างเราอยู่จะไม่มีปีศาจตนไหนได้ครอบครองเป็นเจ้าของเมืองทอยส์ทาวน์
ที่แสนสนุกแห่งนี้เป็นอันขาด เพราะเราคือซูเปอร์เซฟ ผู้พิทักษ์ความดี

ผดุงความยุติธรรม และกอบกู้สันติภาพ ปีศาจพีชผักอย่างพวกเจ้าเตรียมตัวลงมาอยู่ในกระทะกันได้แล้ว"

นมเฮริหญิงสาวผู้สดใสที่อยู่ในสถานะผู้ป่วยแผนกโรคหัวใจทำท่าปลอ่ยพลังใส่เด็ก ๆ ที่แสดงเป็นปีศาจอย่างสนุกสนาน เธอมักแวะมาเล่นกับเด็ก ๆ พวกนี้แทบทุกวันเพื่อเป็นกำลังใจให้เด็ก ๆ ที่กำลังต่อสู้กับโรคร้าย และเพื่อเป็นกำลังใจให้ตัวเองด้วย

เฮริเป็นนักเรียน ม.ปลาย ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในโรงพยาบาลมากกว่าบ้านมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะเธอเป็นโรคหัวใจที่ผ่าตัดไม่ได้เนื่องจากมีหมู่เลือดพิเศษที่หาผู้บริจาคยาก เธอจึงต้องรอคอยเลือดจากผู้บริจาคที่มีกรุ๊ปเลือดเดียวกันจนตอนนี้มีปริมาณที่มากพอต่อการผ่าตัดแล้ว แต่ทางโรงพยาบาลกลับยังหาหัวใจที่เข้ากับร่างกายของเธอไม่ได้จนสภาพร่างกายค่อย ๆ แย่ลง

"ไม่เล่นแล้ว พี่สาวเป็นผู้ปราบเหล่าร้ายอยู่คนเดียวอย่างนี้ก็แย่ดิสะ" เด็กชายผมตั้งทำเอาบ่นแล้วเดินโซเซมานั่งพัก

"ก็เป่ายิงดูบได้แบบนี้เนี่ย น้า บิวอนอยากเป็นซูเปอร์ฮีพ๊อซึ่มัยละ ถ้าอย่างนั้นก็มาเป่ายิงดูบแข่งกันใหม่สิ"

เฮริยิ้มทำท่ายแล้วซ่อนมือไว้ข้างหลังก่อนจะออกค้อน บิวอนที่ชอบออกกรรไกรก็เลยต้องแพ้อีกตามเคย หญิงสาวหัวเราะเยาะแล้วยิ้มผมเด็กชายอย่างเอ็นดู

"เอาละ ๆ พี่จะให้บิวอนแสดงเป็นซูเปอร์ฮีพ๊อได้ แต่...มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่งนะ"

"อะไรเหอสะ" บิวอนถามอย่างตื่นเต้น

พยาบาลเดินถือถาดเข็มฉีดยายิ้มร่าเข้ามาหา และนี่ก็คือข้อแม้ที่เฮริเอ่ยถึง บิวอนเห็นเข็มฉีดยาหลอดใหญ่แล้วก็นึกกลัวเพราะเข็มฉีดยาเป็นสิ่งที่บิวอนเกลียดมากที่สุดรองมาจากงู เขาวิ่งเข้ากอดเอวเฮริเอาไว้แน่นแล้วส่ายหน้าปฏิเสธน้ำตาคลอ เฮริย่นคิ้วคิดนิตหนึ่งก็นึกขึ้นได้ว่าจะทำยังไงให้บิวอนยอมฉีดยา เธอรีบหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรหาหมอชาวคูโงก่อนจะบอกบิวอนว่าอีกไม่นานจะมีของขวัญชิ้นใหญ่มาจากคุณลุงซานต้า แต่



ว่าป๊อวอนต้องยอมฉีดยาก่อน

ป๊อวอนได้ยินอย่างนั้นก็ตีใจยกใหญ่ เฮอร์สั่งให้ทำอะไรก็ทำจนถูกฉีดยาตอนไหนก็ไม่รู้เพราะมัวตื่นเต้นตีใจที่จะได้รับของขวัญจากคุณลุงชานต้า และตามสัญญา เมื่อป๊อวอนฉีดยาเสร็จแล้ว ของขวัญที่ยากได้มากที่สุดก็ถูกส่งมา มันคือหุ่นยนต์พิทักษ์โลกคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดที่ผลิตออกมาจำนวนจำกัด



๑

เฮอร์รู้สึกถูกชะตาและเอ็นดูป๊อวอนมากกว่าเด็กคนอื่นๆ เพราะตอนนี้ป๊อวอนคือผู้ป่วยโรคมะเร็งระยะสุดท้ายที่ถูกเชื้อร้ายคุกคามไปทั่วร่างกาย จนหมดหนทางรักษาและอาจจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

"ขอบคุณฮะคุณลุงชานต้า ขอขอบคุณพี่สาวด้วยที่โทรบอกคุณลุงชานต้าให้เอาของขวัญมาส่งให้ผม"

ป๊อวอนพูดอย่างมีความสุขก่อนจะรีบแกะหุ่นยนต์ออกมาเล่นกับเพื่อนๆ ที่มุงดูอย่างสนใจ จากนั้นก็วิ่งกรูกันออกไปเล่นที่อื่น

"อย่าแย่งกันเล่นนะ วันหลังพี่จะให้คุณลุงชานต้าเอามาให้อีก"

เฮอร์ตะโกนบอกอย่างอารมณ์ดีแล้วก็เห็นอะไรบางอย่างผลุดโผล่อู้อยู่ด้านหลังเตียง เธอจึงรีบเดินเข้าไปดูก่อนจะสะดุดกระซุกของเงินที่เกาะขอบเตียงเอาไว้แน่นให้ออกมา

"ไม่เอา ฉันไม่ชอบเด็ก แคได้กลิ่นแป้งก็อยากจะอาเจียนแล้ว"

ยองจินพูดอย่างพะอืดพะอมแล้วลุกพรวดเข้าห้องน้ำไป เฮอร์ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจที่เห็นเพื่อนรักเป็นเอามาก โยงจินเป็นเพื่อนซี้ที่คบกันมาตั้งแต่เด็กเพราะร้วบ้านติดกันและพ่อแม่ก็เป็นเพื่อนรักกัน แต่ที่ยองจินมีอาการประหนึ่งเห็นเด็กเป็นตัวประหลาดก็คงมาจากเรื่องฝังใจที่ไม่ค่อยดีเกี่ยวกับเด็ก

ยองจินต้องคอยดูแลจุนฮี น้องชายที่อ่อนกว่าเจ็ดปีมาตั้งแต่แบเบาะ เพราะแม่ของเธอเสียชีวิตหลังคลอดน้องชายได้แค่สามวัน หน้าทีที่เลี้ยงจำเป็นจึงตกเป็นของยองจินจนเธอเด็ดขาดการเลี้ยงเด็กเล็กที่ต้องดูแลยิ่งกว่าไหนหนิน กินยาก นอนยาก เอาใจยาก และยังมีอีกหลายต่อหลายเรื่องที่ยุ่งยาก ทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องน่ากลัวสำหรับเด็กวัยรุ่นอย่างยองจิน และ

แม้เหตุการณ์นั้นจะผ่านมานานแล้ว แต่เวลาก็ไม่ได้ช่วยให้ของจิ้นรู้สึกดีขึ้นมาเลยสักนิด

"ของจิ้น ออกมาเถอะ เด็กๆ ไปกันหมดแล้วนะ" เฮริเคาะประตูห้องน้ำบอกเพื่อนก่อนจะเดินออกจากห้องไป

"อ๊ะ...เฮริ รอดด้วยสิ" ของจิ้นรีบเปิดประตูห้องน้ำและวิ่งตามเฮริที่เดินไปแหวะกตน้ำจากตู้อัตโนมัติหน้าแผนกพิเศษ

"ขอบใจนะ อุตส่าห์หาของขวัญที่บิวอนอยากได้มาให้ทันเวลา" เฮริยื่นชานมเย็นให้ของจิ้นแล้วบอกยิ้มๆ

"เล็กน้อยน่า ฉันมีลูกหนึ่งอยู่ตามร้านขายของเล่นเยอะ ไม่ต้องขบใจหรือก เอ๊ะ สร้อยที่เธอใส่อยู่เนี่ยมันเป็นสร้อยอะไรหรือ ฉันเห็นเธอใส่มาตั้งแต่ก่อนจะเข้าโรงพยาบาลแล้ว ใครให้มาหรือจ๊ะ" ของจิ้นถามอย่างสงสัย

"อ้อ แค่งของที่ระลึกจากเพื่อนนะ" เฮริตอบเหมือนไม่มีอะไรแล้วหวนคิดถึงที่มาของสร้อยเส้นนี้

หนึ่งอาทิตย์ก่อนเข้าโรงพยาบาล

เฮริมีโอกาสได้มาเดินเที่ยวตลาดนัดริมทางเป็นครั้งแรกกับผู้ชายที่เธอยังรักอยู่อย่างฮันซิกก็ ทำให้ไม่ว่าจะมองไปทางไหนทุกอย่างก็ดูจะเป็นสิ่งแปลกประหลาดสำหรับเธอไปหมด เธอเดินเข้าร้านนี้ไพล่ร้านโน้นอย่างสนุกสนานก่อนจะมาหยุดชะงักอยู่ที่ร้านขายเครื่องประดับริมทางเดินร้านหนึ่งอย่างกับถูกสะกดเอาไว้ เฮริถูกใจสร้อยเส้นหนึ่งที่มีจิ้งจุกุญแจกับแหวนลายอักษรโบราณร้อยอยู่ด้วยกันเลยหยิบขึ้นมาดูอย่างสนใจ

"น้องคนสวยชอบหรือ ดาถึงมากเลยนะ งานแฮนด์เมดชิ้นนี้มันชิ้นเดียวในโลกแน่นอน" คนขายรีบเข้ามาบอกสรรพคุณ

'สร้อยเส้นนี้ราคาเท่าไรหรือคะ' เฮริถามพลางจ้องมันไม่วางตา

'ไม่แพงเลยน้อง อ้อ พี่จะลดให้ ชิ้นนี้คิดสามหมื่นวอนแล้วกัน' คนขายได้ทีโก่งราคา

'อะไรนะ!' ซิกก็มองอย่างไม่อยากเชื่อว่าของแบกะดินจะราคาสูงขนาดนี้



'ฉันเอาค่ะ' เฮอร์เปิดกระเป๋าจะหยิบเงินให้โดยไม่คิดอะไร แต่ก็ถูก
โชกีท้วงเอาไว้

'เดี๋ยวก่อนเฮริ... ที่ช่วยลดราคาให้หน่อยได้มั๊ย ผมว่ามันแพงเกินไป'

'ราคานี้ไม่แพงแล้วน้องชาย สร้อยเส้นนี้มีคาถาศักดิ์สิทธิ์บางอย่าง
ร้ายเอาไว้ด้วยนะ คาถาบทนี้เชื่อกันว่าคนที่รักกันสมหวังคนละชิ้น ไม่ว่าจะ
อยู่ไกลกันแค่ไหนก็จะได้กลับมาเจอกันอีก นี่พี่ไม่ได้มีอยากขายของ
เลยนะ แต่ว่าสายสร้อยกับแหวนนี้ที่ลอกมาจากคำอ่านที่ใช้ในงานแต่งงาน
แบบโบราณของอียิปต์มาทั้งท่อนเลยนะ พี่ว่าน้องสองคนเป็นแฟนกันมีของ
แบบนี้ไว้ใส่คู่กันก็น่าจะดีนะ' คนขายนำเสนอยกใหญ่

เฮริกับโชกีมองหน้ากันอีกอึกเพราะตอนนี้ทั้งสองคนคบกันในฐานะ
เพื่อนเท่านั้น พวกเขาเลิกกันมาหนึ่งปีแล้วด้วยเหตุผลส่วนตัวของโชกีที่เป็น
ฝ่ายบอกเลิกก่อน ซึ่งดูเหมือนเฮริจะเข้าใจแต่ก็ยังติดต๊อไปมาหาสู่กันเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

'ฉันว่ามันแพงไป เธออย่าซื้อเลยนะ' โชกียังคงคัดค้านไม่เลิก

'ไม่เป็นไรหรอก ฉันแค่ถูกใจสายสร้อยเท่านั้นเอง ซื้อมันซะ'

เฮริเกาะแขนอดอ้อนจนโชกีใจอ่อนจ่ายเงินซื้อให้เป็นของขวัญ
เฮริยิ้มดีใจพลางรับกล่องสร้อยมาเปิดแล้วยื่นให้โชกีช่วยสวมให้

'อืม เหมาะมากเลยขอบคุณหนู' โชกีชมอย่างเอาใจ

'อย่าเรียกแบบนี้ได้มั๊ย ฉันชื่อนัมเฮริจำไม่ได้หรือไง' เฮอร์ทำน้ำเสียง
ไม่พอใจ

'จำได้ดี ฉันจะจำชื่อนี้ไปจนวันตายเลยละ'

'ก็ต้องอย่างนั้นอยู่แล้ว อ้อ... ยื่นมือมาสิ'

โชกีมองหน้าเฮริอย่างแปลกใจแต่ก็ยื่นมือสองข้างไปตรงหน้าตามคำสั่ง
หญิงสาวยิ้มเล็กน้อยก่อนจะสังเกตเห็นนิ้วเรียวยาวตรงหน้าอย่างพิจารณาว่า
นิ้วไหนเหมาะกับแหวนที่ติดมากับสร้อยมากที่สุด

'จ้องมือผู้ชายอย่างนี้มันประหลาดไปมั๊ย'

'ใครเรียกว่าประหลาด เขาเรียกว่าวิเคราะห์ต่างหาก ฉันแค่อยากรู้
ว่านิ้วของนายนิ้วไหนที่สวยที่สุด'



'นิ้วผู้ชายไม่มีนิ้วไหนสวยหรอก อย่าดูเลย เสียสายตาเปล่าๆ'

ไซท์รีบชักมือกลับมาขึ้นๆ แต่ถูกเฮริดึงมือกลับมาแล้วยังทำหน้าดูเสียดใจ เธอถอดแหวนที่ร้อยอยู่กับสร้อยออกแล้วสวมเข้าที่นิ้วนางข้างขวาให้พลง กำชับแกมขู

'ห้ามถอดแหวนวงนี้ออกชั่วชีวิตนะ เพราะฉันจะจ้องนิ้วนี้เอาไว้ สำหรับมิตรภาพของฉัน'

'ครับ สัญญาว่าจะไม่ถอด ทำทางมันจะพอดีกับนิ้วเหลือเกิน' ไซท์ก็มองแหวนที่รัดนิ้วแน่นอย่างกลุ่มๆ

เฮริยิ้มปลื้มที่มีของแทนใจเหมือนอย่างคูรักคู่อื่น ๆ ถึงมันจะสายเกินไปเพราะเธอกำลังจะหมั้นกับผู้ชายคนอื่นที่ไม่ใช่ผู้ชายคนที่เธอรัก หรือก็คือคนที่อยู่ข้างๆ เธอในเวลานี้

"เฮริ...เฮริ คิดอะไรอยู่เหรอ" ยองจินเขย่าแขนเรียก

"เปล่า ไม่ได้คิดอะไร กลับห้องกันดีกว่านะ"

เฮริเปลี่ยนเรื่องคุยแล้วเดินเข้าลิฟต์ที่มาพอดี เธอมีเรื่องให้คิดเต็มสมอง จนจะจำไม่ได้อยู่แล้วว่าช่วงเวลาแห่งความสุขมันฝังอยู่ที่ซีรี่ส์รับชมส่วนไหน และพอเปิดประตูห้องเข้าไป เฮริก็เจอกับคาราวานกระเช้าผลไม้และช่อดอกไม้มากมายที่ถูกวางเรียงกันอยู่เต็มไปหมด มันคงเป็นของขวัญที่ถูกส่งมาจากบรรดาดาวลัลลือที่ล้อมรอบพ่อกของเธออยู่

"พวกเขาส่งมาอวยพรหรือส่งมาแข่งกันแน่นะ ฉันแพ้ก็นี่สาส์นไม่รู้หรือไง"

เฮริบนพื้มพำพลงปิดจมูกเดินเข้าไปยกตะกร้าสาส์นที่ส่งกลิ่นอบอวลเต็มห้องออกไปวางที่โต๊ะเบียงอย่างหงุดหงิด

"จะเอาของทั้งหมดไปทิ้งมั้ยละ ฉันจะเรียกแม่บ้านให้" ยองจินถาม

"ไม่ต้องหรอก ฉันจะส่งผลไม้ไปให้พวกเด็กๆ ส่วนดอกไม้เอาให้คุณพยายาลก็แล้วกัน"

ยองจินพยักหน้ารับแล้วคิดถึงได้ว่าต้องแวะรับน้องชายที่โรงเรียน เธอจึงรีบบอกลาเฮริแล้วโทรเรียกคนขับรถให้วนมารับที่หน้าโรงพยาบาล



ถ้าขึ้นวันนี้ยังสายอีกคงต้องถูกจูนฮีบ่นจนหูและแฉะ แต่ก่อนที่ยองจินจะขึ้นรถ เสียงเสียดหูของรถพยาบาลก็ดังขึ้น



13

ก่อนเกิดเหตุ

โชกีเพิ่งรู้ว่าประธานชุมชนพ่อของเขาเสียชีวิตลงด้วยโรคประจำตัว จึงอยากจะเข้าไปเคารพศพสักครั้ง แต่เขาไม่กล้าบอกเรื่องนี้กับแทฮุน เพราะรู้ว่าแทฮุนจะต้องขัดขวางและไม่เห็นด้วยแน่ๆ จึงแอบมาที่บ้านตระกูลซุนตามลำพัง

การได้มาบ้านที่เคยอยู่สมัยเด็กๆ ทำให้โชกีหวนคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นมากมายจนไม่ทันระวังและเดินชนเข้ากับผู้มาร่วมงานคนหนึ่ง จนหมวกที่สวมบังหน้าเอาไว้หลุดออก

'ฮันโชกี!~ แกกลับมาจากที่นี่ทำไม อ้อ คงคิดว่าสามีฉันจะแบ่งสมบัติให้แกใช่ไหม' คุณนายซุนลุกขึ้นต่อว่าเสียงดังลั่น

'เปล่าเลยครับแม่ใหญ่ ผมแค่อยากมาเคารพศพคุณพ่อเท่านั้น' โชกีปฏิเสธเสียงแข็ง

'ฉันไม่มีทางเชื่อหน้าคนอย่างแก ใครก็ได้เรียกตำรวจให้ตี ไอ้เด็กเลวคนนี้แหละที่ทำให้ซุนฮีจุนลูกชายคนเล็กของครอบครัวเราต้องตาย ใครก็ได้ช่วยทวงความยุติธรรมให้ฉันด้วย ฮือๆ'

คุณนายซุนตีกอกชกหัวร้องไห้โวยวายอย่างเคียดแค้น

สายตาของผู้มาร่วมงานและญาติพี่น้องพากันจับจ้องมาที่โชกีอย่างตำหนิ เขาไม่ควรเหยียบเข้ามาที่บ้านหลังนี้อย่างที่แทฮุนเคยบอกเอาไว้ แต่จะให้ทำยังไงได้ ก็นี่พ่อของเขาทุกคน ถึงเขาจะไม่เคยได้รับความรักจากผู้เป็นพ่อเลยก็ตาม

'ผมขอเคารพศพคุณพ่อก่อนจะไปได้มั๊ยครับ'

'ไม่! ฉันไม่ให้ตัวเสียดอย่างแกมาร่วมพิธีศพครั้งนี้ด้วยแน่ ใครก็ได้ช่วยกันจับตัวไอ้เด็กเลวคนนี้ไว้ที ฉันจะส่งมันเข้าไปนอนในคุกจนวันตาย'

คุณนายซุนลุกขึ้นดั่งเสียงกังวานก่อนจะมีกลุ่มชายฉกรรจ์หลายคนตรงเข้าจับตัวโชกีและรุมทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ โชกีก็กัดฟันสู้

สุดกำลัง และพอหลุดพ้นมาได้ก็รีบวิ่งหนีสุดชีวิต

'พ่อครับ ผมเสียใจ' ไชกีพูดเสียงสั่น น้ำตาเอ่อล้นเต็มสองเบ้าจนมองภาพข้างหน้าแทบไม่ชัด เขาเห็นสัญญาณไฟใกล้เปลี่ยนเป็นสีเขียวจึงรีบวิ่งฝ่าเพื่อให้พ้นจากการถูกตามล่า แต่ว่า...

ปิ่น!!! ไครม!!!

เสียงรถฉุกเฉินดังลั่นมาก่อนที่หมอและพยาบาลจะวิ่งไปรอรับเตียงเข็นถูกเลื่อนเข้าที่ท้ายรถก่อนที่ร่างคนป่วยจะถูกเคลื่อนย้ายออกมาจากรถ ยองจินยืนมองอยู่สักพักแล้วก็รีบเปิดประตูขึ้นรถอย่างรวดเร็วร้อน แต่ยังไม่ทันที่รถจะแล่นไปไหน เธอก็สั่งให้คนขับรถหยุดรถกะทันหันเพราะบังเอิญเห็นอุแทฮุน แฟนหนุ่มของเธอขับรถตามรถฉุกเฉินคันนั้นมา

"มีอะไรหรือเปล่าครับคุณหนู" คนขับรถหันมาถาม

"เอ่อ คุณลุงช่วยไปรับจุนฮีให้หน่อยได้มั๊ยคะ ฉันมีธุระต้องทำต่อ"

ยองจินบอกรีบๆ แล้วเปิดประตูลงจากรถ จากนั้นก็เดินตามแทฮุนไปจนถึงแผนกฉุกเฉินพลางแอบมองอยู่ห่างๆ เพราะไม่กล้าเดินเข้าไปถามว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

"ใครเป็นอะไรไปนะ ดูท่าทางแทฮุนเป็นห่วงจัง" ยองจินพึมพำอย่างสงสัย

"พี่แทฮุน นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นคะ" ซินคาโย แฟนใหม่ของไชกีวิ่งร้องให้เข้ามาถาม

"พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่อาการของไชกีสาหัสมาก จนบางที..." แทฮุนพูดเสียงสั่นแล้วนั่งลงกุมขมับเครียด

ยองจินได้ยินอย่างนั้นก็สงสัยว่าไชกีป่วยเป็นโรคอะไรก่อนจะเข้าไปสอบถามกับพยาบาลคนหนึ่งที่เดินออกมาจากห้องผ่าตัด เธอใช้อำนาจลูกสาวเจ้านี่ของโรงพยาบาลเค้นเอาคำตอบจากรู้ว่า...

ไชกีเข้ารักษาอาการเนื้องอกในสมองมาตั้งแต่ปีที่แล้วแต่ไม่สามารถผ่าตัดได้ เพราะเนื้องอกขึ้นใกล้กับประสาทการมองเห็นที่อาจทำให้ตาบอดได้และเติบโตขึ้นเบียดสมองส่วนความจำจนอาจทำให้เกิดภาวะความจำเสื่อม



หลังการผ่าตัด

ของจินได้ฟังแล้วก็รู้สึกเห็นใจ เธอเข้าใจผิดมาตลอดและคิดว่าสาเหตุที่โชกีทิ้งเฮริกก็เพื่อที่จะคบกับคาโยอย่างเปิดเผย ทั้งที่เรื่องจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น โชกีคงไม่อยากจะให้เฮริกเป็นห่วงจึงเลือกที่จะเป็นฝ่ายยุติความสัมพันธ์เสียเอง



15

"เอ่อ คุณพยาบาล คนไข้ต้องผ่าตัดหรือเปล่านั้นคะ" ของจินถามเบาๆ

"เราจำเป็นต้องผ่าตัดอย่างเร่งด่วน ขอตัวก่อนนะค่ะ" พยาบาลสาวบอกอย่างรีบร้อนแล้วเดินเลี้ยวไป

"ต้องผ่าตัดอย่างเร่งด่วน อย่างนี้โชกีอาจจะ..." ของจินหยุดคำพูดเอาไว้เพราะไม่อยากให้มีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้น

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์ก็เกือบสองชั่วโมง แต่ทุกอย่างที่หน้าห้องผ่าตัดก็ยังเงียบสงบเหมือนเดิม ทุกคนต่างเฝ้าลุ้นระทึกกว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นมั๊ย ของจินมองนาฬิกาแล้วเป็นห่วงว่าเฮริกอาจจะลงมาเดินเตร็ดเตร่ข้างล่าง เธอจึงรีบขึ้นไปหาที่ห้องเพราะไม่อยากให้เฮริกรู้เรื่องนี้เนื่องจากอาจทำให้สภาพหัวใจที่ไม่สู้ดีของเฮริกแย่ลงไปมากกว่านี้ก็ได้

"เฮริ ฉันทกลับมาแล้ว อ้าว หายไปไหน คุณพยาบาล เห็นเพื่อนฉันมั๊ยคะ"

"คุณเฮริกคงอยู่ที่ตาดฟ้านะค่ะ เธอเสียใจมากก็เลยบอกว่าจะไปเดินเล่นสักหน่อย"

"เสียใจเรื่องอะไรคะ"

ของจินถามหน้าตาตื่นเพราะก่อนจะออกไปเฮริกก็ดูปกติดี แต่พอพยาบาลเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ของจินก็รีบตามขึ้นไปที่ยุ้งตาดฟ้าแล้วมองหาเฮริกรอบบริเวณนั้นจนเห็นว่าเธอกำลังยืนทอดอารมณ์อยู่ริมรั้วตาดฟ้า

"เฮริมาอยู่นี่เอง ฉันตามหาตั้งนาน"

"ฉันแค่มาเดินเล่นนะ ว่าแต่ทำไมเธอกลับมาเร็วจัง" เฮริหันมาถาม

"เอ่อ ฉันไม่อยากอกอยู่ทะเลาะกับจูนฮี้ก็เลยรีบกลับมา ฉันได้ข่าวเรื่องปวีอนแล้วนะ"

"อ้อ น่าเสียดายนะ พุงนี่ก็คงอดเล่นขบวนการชูปอร์เซพ ฮึ๊กๆ ฉันยังทำให้บิวอนมีความสุขมากกว่านี้ไม่ได้เลย"

เฮริกัมหน้าพูดเสียงลั่น ปล่อยให้น้ำตาไหลรินลงอาบแก้มอย่างเสียใจ
ของจินสงสารเพื่อนจึงรีบเข้ามาอดปลอบใจ เธอเชื่อว่าบิวอนคงดีใจ
มากที่ได้ของเล่นที่อยากได้มานาน เด็กน้อยถึงได้ปล่อยวางและเดินทางไป
ยังโลกสงบที่อยู่ไกลแสนไกลอย่างไม่เจ็บปวด

"ร้องไห้ให้พอแล้วต้องกลับมายิ้มให้ได้นะ เธอต้องแข็งแกร่งขึ้นเพื่อ
เตรียมตัวผ่าตัด เข้าใจมั๊ย"

เฮริกัมหน้ารับแล้วยกมือเช็ดน้ำตาออก เธออยู่มาได้ตั้งสิบเก้าปี
ถือว่าโชคดีกว่าบิวอนที่มอด่วนจากไปทั้งที่อายุแค่เจ็ดขวบ เด็กน้อยยังไม่
เคยได้ใส่ชุดนักเรียน ยังไม่เคยไปสวนสนุก ยังไม่เคยเดินห้างสรรพสินค้า
และยังมีเรื่องอีกมากมายที่บิวอนยังไม่เคยทำ เฮริคิดตามแล้วก็เข้าใจอะไร
มากขึ้น เธอต้องไม่กลัวกับอนาคตและทำวันนี้ให้ดีกว่าเพียงพอแล้ว

"กลับห้องกันเถอะ ฉันหิวข้าวแล้ว"

"ฉันจะอุ่นแกงกิมจิให้กินนะ แต่ไม่รู้ว่าคุณพยาบาลจะเข้ามาดูอีก
หรือเปล่า"

ทั้งสองคนพากันหัวเราะและเดินคุยกันมาตลอดทางกลับห้องก่อนที่
เฮริจะหันไปเห็นช่างชอลลูเดินออกมาจากลิฟต์พร้อมกับเลขาฯ ที่ชอบ
ของฝากพระรุงพระรังมาด้วย เฮริจึงรีบหยุดให้ของจินช่วยเช็กสภาพหน้าตา
ก่อนจะเข้าไปทักทาย

"สวัสดิ์คะพี่ชอลลู"

"สวัสดิ์จ๊ะ ไปไหนกันมาเธอ"

ช่างชอลลู รองประธานบริษัทเงินทุนเครือเอ็มวีแอลกรุ๊ป ว่าที่คู่หมั้น
ของเฮริ เขาเป็นคนตั้งใจเอาใจให้มีการหมั้นหมายขึ้นเพื่อระดมเงินทุนไว้ใช้
ขยายธุรกิจก่อสร้างของบริษัทในเครือเซนคอนสตรักชันให้ก้าวสู่ระดับโลก
และเพื่อกระชับความสัมพันธ์ให้มั่นคงมากยิ่งขึ้น แต่เหตุผลส่วนตัวของ
ชอลลูอีกข้อหนึ่งก็คือเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของนมเฮริผู้หญิงที่เขารู้สึกหลงรัก
ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ

